

DE VIJF

De Roof

Boek 1

Nederlands B1 · Misdaad / Thriller

15 hoofdstukken · Woordenlijst · Begripsvragen

Over dit boek

Dit boek is het eerste deel van de serie 'De Vijf'. Het is geschreven voor mensen die Nederlands leren op niveau B1. De zinnen zijn iets langer dan op A2, maar de taal blijft duidelijk en begrijpelijk. Nieuwe woorden staan in de woordenlijst achter elk hoofdstuk. Elk hoofdstuk heeft begripsvragen. De antwoorden staan achter in het boek.

About this book

This book is the first part of the series 'The Five'. It is written for people learning Dutch at B1 level. The sentences are slightly longer than at A2, but the language remains clear and understandable. New words are listed in the glossary after each chapter. Each chapter has comprehension questions. The answers can be found at the back of the book.

Personages

Daan

de leider en strateeg van de groep

Yas

de inbreker en technicus

Roos

de verkenner en observator

Marco

de chauffeur en piloot

Elif

de bomexpert, nieuw in de groep

Inspecteur Vink

veteraan bij de recherche

Rechercheur Brandt

jong en scherp, werkt samen met Vink

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1 — De man met het plan

The man with the plan

Hoofdstuk 2 — Wat de camera's niet zien

What the cameras don't see

Hoofdstuk 3 — Boven de stad

Above the city

Hoofdstuk 4 — De eerste fout die niemand zag

The first mistake nobody noticed

Hoofdstuk 5 — De vrouw die alles kan laten ontploffen

The woman who can make everything explode

Hoofdstuk 6 — Operatie Stille Nacht

Operation Silent Night

Hoofdstuk 7 — Wat de grond ons vertelt

What the ground tells us

Hoofdstuk 8 — De nacht voor de storm

The night before the storm

Hoofdstuk 9 — Daan ziet de bank

Daan sees the bank

Hoofdstuk 10 — Yas ziet de bank

Yas sees the bank

Hoofdstuk 11 — Roos ziet de bank

Roos sees the bank

Hoofdstuk 12 — De roof

The heist

Hoofdstuk 13 — Marco wacht

Marco waits

Hoofdstuk 14 — Vink rent

Vink runs

Hoofdstuk 15 — Wat er achterblijft

What remains

De man met het plan

The man with the plan

Perspectief: Daan * B1 * ~1.800 woorden

Het pakhuis rook naar stof en oud hout. Buiten viel de regen in rechte lijnen naar beneden, en het geluid op het dak was het enige wat je hoorde. Niet het verkeer van de stad, niet de wind, niet de stemmen van mensen. Alleen regen. Daan stond bij het raam en keek naar de straat. Er was niemand. Goed.

Hij had dit pakhuis drie maanden geleden gevonden, in een industriegebied ten oosten van de stad. De eigenaar huurde het nauwelijks uit. De burens vroegen geen vragen. De enige weg erheen liep langs een oud kanaal, en wie er niet moest zijn, reed er niet. Het terrein erachter was al jaren verlaten: een paar overwoekerde containers, een kapot hek, een lantaarnpaal zonder lamp. Het soort plek dat mensen met goede redenen vermeden en mensen met slechte redenen waardeerden.

Dat was precies waarom Daan het had gekozen.

Hij keek op zijn horloge. Kwart over acht. Ze zouden er zo zijn.

Daan was negenendertig jaar oud, maar hij zag er ouder uit. Zijn gezicht was smal, zijn ogen grijs en rustig, zijn haar begon grijs te worden bij de slapen. Mensen die hem voor het eerst zagen, dachten vaak dat hij een boekhouder was, of misschien een leraar op een middelbare school die de leerlingen niet meer kon bijhouden. Een man zonder bijzonderheden. Dat vond Daan prima. Hij wilde niet opvallen. Opvallen was gevaarlijk. Opvallen was de snelste manier om gevonden te worden.

Hij liep naar de tafel in het midden van de ruimte. Daarop lagen kaarten, foto's en een aantal notitieboekjes vol kleine, nette handschriften. Hij had de afgelopen vier maanden alles zorgvuldig verzameld. Plattegronden van de stad. Foto's van het gebouw, gemaakt van verschillende kanten, op verschillende tijdstippen. Roosters van bewakers, uitgetekend op basis van zijn eigen observaties. Tijden waarop er meer of minder verkeer was op de omliggende straten. Hoelang het duurde voor de politie er kon zijn als er een alarm afging. Hij had het drie keer gemeten, op drie verschillende zaterdagen, met een stopwatch in zijn hand.

Hij wist precies wat hij wilde doen. Nu had hij mensen nodig om het te doen.

De deur ging open. Marco stapte naar binnen, zijn jas nat van de regen. Hij was groot, had brede schouders en een kort geknipte baard die hij altijd iets te lang liet groeien. Hij glimlachte naar Daan alsof ze elkaar bij een verjaardag ontmoetten, niet in een verlaten

pakhuis in de regen.

"Mooi weer voor een vergadering," zei Marco.

"Ga zitten," zei Daan.

Een minuut later kwamen Roos en Yas samen binnen. Roos was stil, zoals altijd. Ze droeg een donkere jas en keek snel de ruimte rond voordat ze een stoel pakte, een beweging die zo vanzelfsprekend was dat de meeste mensen hem niet zouden opmerken. Maar Daan merkte hem wel op. Roos controleerde altijd een ruimte voor ze erin ontspande. Of eigenlijk: ze ontspande nooit echt, maar ze deed haar best om het te lijken.

Yas zei niets, maar zijn ogen gingen meteen naar de tafel. Hij zag de foto's en trok een wenkbrauw op. Een kleine beweging, maar bij Yas betekende dat iets. Yas toonde zelden iets.

Daan wachtte tot ze allemaal zaten. Hij haalde een fles water tevoorschijn en zette hem op de tafel. Niemand pakte hem. Dat vond hij prima.

"Jullie kennen me," zei hij. "Jullie weten dat ik geen tijd verspil. Ik ga jullie een keer uitleggen wat het plan is. Daarna is er ruimte voor vragen. Maar als je nu al denkt dat je niet meedoet, zeg dat dan direct. Dan ga je nu weg en vergeten we dat dit gesprek heeft plaatsgevonden. Geen kwaad bloed."

Niemand stond op. Daan knikte.

Hij draaide een van de foto's om en legde die in het midden van de tafel. Het was een luchtfoto van een groot gebouw in het centrum van de stad. Een bank. De Nationale Handelsbank, de derde grootste bank van het land. Vijf verdiepingen, steen en glas, gebouwd in de jaren tachtig. Het soort gebouw dat zei: wij zijn hier al lang, en wij gaan hier nog lang blijven.

"Hier," zei Daan. "Dit is het doel."

Yas leunde naar voren. "Een bank?" Hij klonk meer geïnteresseerd dan verrast.

"Niet zomaar een bank," zei Daan. "Dit gebouw heeft in de kelder een kluis met contant geld dat nog niet verwerkt is. Gedeponeerd door bedrijven op vrijdag, maar pas op maandag geregistreerd in het systeem. Dat geld staat dit weekend nergens op papier. Het bestaat officieel niet. Dat is ons raam."

"Hoeveel?" vroeg Marco.

"Minimaal twee miljoen. Mogelijk drie. Afhankelijk van hoe goed de vrijdaginkomsten waren."

Er viel een stilte. Roos keek naar de foto zonder haar gezichtsuitdrukking te veranderen. Marco floot zachtjes, nauwelijks hoorbaar. Yas zei niets, maar zijn blik bleef langer op de foto hangen dan nodig was.

"Dit is geen snelle klus," vervolgde Daan. "Dit is een operatie. We hebben weken van voorbereiding nodig. Elke persoon heeft een specifieke rol. Er is geen ruimte voor improvisatie, geen ruimte voor eigen beslissingen op het moment zelf. Wat ik zeg, doen we. Niet omdat ik het leuk vind om te bevelen, maar omdat het plan alleen werkt als iedereen precies doet wat afgesproken is."

Hij legde een tweede foto op tafel. Het was een close-up van de straatzijde van het gebouw. "Het gebouw heeft bewakers, camera's en een elektronisch slot op de kluis. We kunnen dat slot alleen openen met de juiste explosieven. Dat betekent dat we een expert nodig hebben. Iemand die ik nog niet heb, maar die ik zoek."

"Een bommenlegger?" zei Yas. Hij klonk alsof hij het een leuk woord vond.

"Een specialist," zei Daan kalm. "Iemand die weet hoeveel er nodig is en waar het geplaatst moet worden. Geen grote explosie. Geen schade aan het gebouw. Alleen de kluis, precies."

Hij keek naar Roos. "Jij en Yas gaan het gebouw verkennen. Niet samen, niet als team. Als gewone mensen, apart, op een gewone dag. Jullie gaan naar binnen, kijken wat jullie kunnen zien en onthouden alles. Camera's, bewakers, ingangen, zwakke plekken in de beveiliging. Niets opschrijven. Alles in je hoofd."

Roos knikte. Ze had nog geen woord gezegd.

Daan keek naar Marco. "Jij regelt het vervoer. Maar niet een auto."

Marco keek hem aan, zijn glimlach even weg. "Geen auto?"

"We verlaten het gebouw via het dak," zei Daan. "De straten rondom zijn te smal en te druk voor een snelle vlucht. Zeker op een zaterdagochtend, als de markten open zijn en het centrum vol staat. Ik wil een helikopter."

Er viel een langere stilte. Het regende harder buiten. Het geluid op het dak werd luider.

"Een helikopter," herhaalde Marco langzaam. Zijn toon was vlak, maar in zijn ogen was iets van plezier, het soort plezier van iemand die een uitdaging herkent en er blij van wordt. "Okie. Dat is anders."

"Jij kunt vliegen," zei Daan. "Dat weet ik. Ik heb het gecheckt. Regel het voertuig. Ergens buiten de stad. Discreet. Iets wat niet snel gemist wordt."

Marco knikte langzaam. "Ik regel het."

Yas leunde achterover in zijn stoel en vouwde zijn handen achter zijn hoofd. "En als er iets misgaat?"

"Er gaat niets mis," zei Daan.

"Dat zeggen ze altijd," zei Yas.

Daan keek hem aan. Niet boos, maar met de kalmte van iemand die heeft nagedacht over wat de ander gaat zeggen en er klaar voor is. "Yas. Ik heb de afgelopen vier maanden dit plan gebouwd. Ik ken dat gebouw beter dan de mensen die er werken. Ik ken de looproutes van de bewakers, de blinde hoeken van de camera's, de tijden waarop de beveiliging op zijn zwakst is. Er gaat niets mis, omdat we ervoor zorgen dat er niets mis kan gaan. Dat is het verschil tussen ons en amateurs."

Yas zei niets meer. Maar hij trok een klein glimlachje, dat bij hem altijd moeilijk te lezen was. Het kon betekenen dat hij het eens was. Het kon ook iets anders betekenen.

"Wanneer?" vroeg Roos. Het was het eerste wat ze zei. Haar stem was laag en rustig.

"Drie weken," zei Daan. "Waarschijnlijk de derde zaterdag van de maand. De bank is dan gesloten voor publiek. De bewakers zijn met minder mensen dan doordeweeks. En het geld van vrijdag staat er nog."

Hij rolde de kaarten op en stopte ze in een koker. De foto's gingen in een envelop. Het notitieboekje ging in zijn binnenzak. Niets bleef op de tafel achter. "Jullie krijgen je instructies apart, via een kanaal dat ik nog doorgeef. We spreken elkaar niet meer met zijn allen totdat de dag zelf is aangebroken. Geen berichten via je eigen telefoon. Niets digitaal. Niets wat terug te vinden is."

Hij keek de groep rond. "Vragen?"

Er waren geen vragen.

"Goed," zei Daan. "Dan beginnen we morgen."

Ze stonden op. Marco klopte Yas op de schouder met de vertrouwddheid van twee mensen die al eerder samen moeilijke dingen hadden gedaan. Hij liep naar de deur. Roos volgde, haar jas al aan voor ze de stoel verliet. Yas bleef even staan en keek naar Daan.

"Je hebt nog een persoon nodig," zei hij.

"Ik weet het," zei Daan.

"Die specialist. Dat soort mensen zijn schaars geworden. Veel mensen zijn gestopt."

"Ik heb al een naam," zei Daan.

Yas knikte. Hij vroeg niet wie. Dat was een van de dingen die Daan waardeerde aan hem: hij stelde de vragen die hij nodig had, en niet de vragen die hij gewoon wilde stellen. "Dan vertrouw ik erop." Hij liep naar de deur en trok hem achter zich dicht.

Daan bleef alleen achter in het pakhuis. De regen was iets zachter geworden, maar het bleef kloppen op het dak. Hij keek naar de lege tafel, naar de plek waar de foto's hadden gelegen. Hij had ze honderd keer bekeken. Hij had ze niet meer nodig.

Drie weken. Alles was mogelijk in drie weken, als je goed genoeg voorbereid was.

En Daan was altijd goed genoeg voorbereid. Voor hij het pakhuis verliet, deed hij iets wat hij zelden deed: hij ging zitten op een van de lege stoelen en bleef een minuut stil.

Hij dacht aan een klus van zeven jaar geleden. Een juwelier in Den Haag. Op papier was het een eenvoudige klus geweest, beter voorbereid dan de meeste. En toch was het misgegaan, niet door een fout in het plan maar door een man in het team die op het laatste moment iets anders had besloten dan was afgesproken. Eén persoon die dacht dat hij het beter wist. Eén afwijking. En de hele constructie was ingestort.

Twee mensen waren toen opgepakt. Daan was ontsnapt, maar het had hem maanden gekost om weer adem te halen, om weer te vertrouwen op een groep.

Sindsdien had hij een regel: het plan was niet onderhandelbaar tijdens de uitvoering. Je dacht na vooraf. Je voerde uit zonder na te denken. Het denken en het doen waren gescheiden, en wie ze door elkaar haalde, bracht iedereen in gevaar.

Hij stond op. De stoel kraste over de betonnen vloer. Hij schoof hem netjes terug onder de tafel, een kleine gewoonte van orde die hij nooit was kwijtgeraakt.

Daarna liep hij naar de deur, deed het licht uit en stapte de regen in.

Woordenlijst

Nederlands	Engels	Voorbeeldzin uit het verhaal
pakhuis	<i>warehouse</i>	Het pakhuis rook naar stof en oud hout.
industriegebied	<i>industrial area</i>	Het pakhuis lag in een industriegebied ten oosten van de stad.
boekhouder	<i>accountant</i>	Mensen dachten vaak dat hij een boekhouder was.
plattegrond	<i>floor plan / map</i>	Hij had plattegronden van de stad verzameld.
rooster	<i>schedule / roster</i>	Hij kende de roosters van de bewakers.
gedeponeerd	<i>deposited</i>	Geld dat gedeponeerd is door bedrijven op vrijdag.

Nederlands	Engels	Voorbeeldzin uit het verhaal
raam (figuurlijk)	<i>window of opportunity</i>	Dat geld staat nergens op papier. Dat is ons raam.
improvisatie	<i>improvisation</i>	Er is geen ruimte voor improvisatie.
verkennen	<i>to scout / to reconnoitre</i>	Jij en Yas gaan het gebouw verkennen.
discreet	<i>discreet / without drawing attention</i>	Regel het voertuig. Discreet.
vlak (toon)	<i>flat / neutral (tone)</i>	Zijn toon was vlak, maar zijn ogen toonden plezier.

Begripsvragen

1. Waar vindt de vergadering van Daan en zijn crew plaats?
2. Welk gebouw wil Daan beroven?
3. Waarom is het weekend een goed moment voor de roof?
4. Wat is de taak van Marco?
5. Wie ontbreekt er nog in de groep, en waarom?
6. Hoe communiceert de groep met elkaar tijdens de voorbereiding?